

7. Lwów, kościół Dominikanów, jednolity wystrój wnętrza, lata 60. XVIII w., koncepcja architektoniczna Jan de Witte, rzeźby Antoni Osiański, Maciej Polejowski i inni. Fot. P. Jamski

bębna kopuły, w celu zatarcia przejścia pomiędzy formami architektonicznymi o różnicowanej skali i formule, zastosował nieco wcześniej Kilian Ignaz Dientzenhofer w części prezbiterialnej kościoła św. Mikołaja na Małej Stranie w Pradze (od 1737)⁸³.

Dominikańskie posągi, zajmujące w przestrzeni kościoła miejsce przypisywane zwykle malowidłom, głosiły również treści podobne do przesłania fresków sklepiennych w lwowskich świątyniach Bernardynów i Jezuitów. Dwie dynamiczne figury, zawieszona nad arkadami otwartymi ku prezbiterium i przęsłu chórowemu ukazywały bowiem św. Augustyna, twórcę jednej z najdawniejszych reguł zakonnych, i św. Dominika, który nadał tę regułę założonemu przez siebie Zakonowi Kaznodziejskiemu. Nieco poniżej obu świętych, wstępujących do chwały niebios, rozstawiono parami posągi reprezentantów zakonów posługujących się regułą augustiańską, ukazanych na podstawie rycin z dzieła Filippa Bonanniego *Imagines singulorum ordinum ecclesiasticorum*⁸⁴. W ten sposób zmanifestowano, że zasady życia i działalności dominikanów mają źródła w regule ułożonej przez wielkiego Ojca Kościoła i przyjętej z pozytkiem dla chwały Bożej przez liczne zgromadzenia zakonne. Wyszukany program treściowy mieścił się znakomicie w ramach pro-

⁸³ P. K r a s n y, *Kilka uwag na marginesie książki Zbigniewa Hornunga o Janie de Wittem*, „Barok. Historia–Literatura–Sztuka”, III, 1996, nr 1, s. 250–251, il. 2. O wystroju części prezbiterialnej kościoła św. Mikołaja na Małej Stranie w Pradze zob. zwłaszcza: M. H o r y n a, *Dientzenhoferové*, Praha 1998, s. 123, 140–141 (z odsyłaczami do wcześniejszych opracowań na temat tego dzieła).

⁸⁴ F. B o n a n n i, *Imagines singulorum ordinum ecclesiasticorum, pars prima*, Nürnberg 1738, s. 1–45. Zob. też B o c h n a k, *op. cit.*, s. 5–9.